

## Askepott, eller Den Lille Glasskoen

Det var en gang en herremann som tok som sin andre kone, den mest stolte og mest hovmodige kvinne som noen sinne var sett. Hun hadde fra en tidligere ektemann, to egne døtre som var akkurat lik henne i alle ting. Herremannen hadde også en ung datter, av sjelden godhet og søtt temperament, noe hun tok etter sin mor som hadde hatt det vakreste vesen i hele verden.

Bryllupet var knapt over før stemorens onde temperament begynte å vise seg. Hun kunne ikke holde ut godheten til denne unge piken, for det gjorde at hennes egne døtre fremstod desto mer avskyelige. Stemoren gav henne å gjøre det tyngste arbeidet i huset; hun måtte skure tallerkenene, bordene og mye annet, og hun måtte skrubbe gulvene og gjøre rent på soverommene. Den stakkars piken måtte sove oppe i kvistværelset, på en ussel stråseng, mens hennes søstre lå i fine rom med teppelagte gulv, på senger av aller siste mote, og hvor de hadde speil så store at de kunne se seg selv øverst til nederst. Den stakkars piken bar det hele tålmodig, og turte ikke klage til sin far, for han ville skjent på henne om hun gjorde det, for hans kone styrte ham fullstendig.

Når hun hadde gjort ferdig sitt arbeid brukte hun å gå til peishjørnet og sitte i asken, derfor ble hun kalt Asketøs. Den yngste av de to søstrene, som ikke var så uhøflig og usivilisert som den eldre, kalte henne Askepott. Men Askepott, til tross for hennes slette bekledding, var hundre ganger mere pen enn hennes søstre, selv om de alltid var rikt kledd.

Da hendte det at kongens sønn hadde ball, og inviterte til det alle personer av stand. Våre unge frøkner ble også invitert, for de viste en svært galant figur blant folkene på landsbygda. De var overmåte henrykte over invitasjonen, og herlig opptatt av å finne de kjoler, underskjørt og hodeplagg som passet dem best. Dette gjorde Askepotts situasjon enda vanskeligere, for det var hun som strøk hennes søstres lin og brettet deres rysjer. De snakket hele dagen lang om ingenting annet enn hvordan de burde bli kledd.

«For min del», sa den eldste, «vil jeg gå med min røde fløyelsdrakt, med fransk trim.»

«Og jeg», sa den yngste, «skal bare ha mitt vanlige strutteskjørt; men så, for å bøte på det, vil jeg ta på min gullblomstrede frakk og min diamantbrosje, som i denne verden er langt ifra ordinære.» De sendte bud på de beste frisører de kunne få til å ordne deres hårfrisyrer og justere deres kyser, og de fikk sine røde børster og skjønnhetsflekker fra fasjonable produsenter. Askepott ble rådført i alle disse saker, for hun hadde god smak. Hun anbefalte dem alltid det beste, og tilbød også å hjelpe med deres frisyre, som de svært gjerne ønsket at hun gjorde.

Mens hun gjorde dette sa de til henne:

«Askepott, ville du ikke likt å være med på



ballet?»

«Å!» sa hun. «Dere bare håner meg; det er ikke for slike som meg å dra dit.»

«Du har rett», svarte de. «Alle ville ledd over å se en Asketøs på ballet.»

Alle andre enn Askepott ville ha gjort deres hår forkjært, men hun var godmodig og stelte det helt perfekt. De gikk nesten to dager uten å spise, så beveget av glede var de. De slet over et dusin snørebånd mens de prøvde å snøre seg stramt, så de kunne ha fine, smale former, og de var hele tiden foran deres speil.

Til slutt kom den lykkelige dagen; de reiste til hoffet, og Askepott fulgte dem med sine øyne så lenge som hun kunne, og når hun hadde mistet dem av syne falt hun gråtende ned.

Hennes gudmor, som så henne i tårer, spurte hva som var i veien.

«Jeg ønsker jeg kunne – Jeg ønsker jeg kunne –» Men hun klarte ikke å fullføre på grunn av sine tårer og sin gråt.

Hennes gudmor, som var en fe, sa til henne: «Du ønsker du kunne dra til ballet, er det ikke slik?»

«Akk, ja», sa Askepott og sukket.

«Vel», sa hennes gudmor, «vær en snill pike, og jeg skal sørge for at du får dra.» Så tok hun henne inn i sitt kammer og sa til henne: «Løp ut i hagen, og bring meg et gresskar.»

Askepott dro med en gang for å finne det fineste hun kunne skaffe og brakte det til sin gudmor, ute av stand til å ane hvordan dette gresskaret kunne hjelpe henne å dra til ballet. Hennes gudmor skuffet ut alt på innsiden av det, etterlot ikke noe annet enn skallet. Da slo hun på det med sin tryllestav, og gresskaret var umiddelbart blitt til den fineste forgylte vogn.

Så dro hun for å se inn i musefellen, hvor hun fant seks mus, alle i live. Hun ba Askepott om å løfte fellens dør, og da de kom ut, gav hun alle musene et lite tapp med tryllestaven, og de ble i det øyeblikk til flotte hester, og med den sjette musen var det et flott sett med seks vakre musefargede gråspraglete hester.

Siden de manglet en kusk sa Askepott: «Jeg vil gå å se om det ikke er en rotte i rottefella – vi kan gjøre en kusk av ham.»

«Du har rett», sa hennes gudmor, «gå og se.»

Askepott brakte rottefella til henne, og i den var tre store rotter. Feen valgte den som hadde det største skjegget, og etter å ha berørt ham med sin tryllestav, ble han til en feit kusk med den fineste bart og det fineste skinnskjegg som noen gang var sett.

Etter det sa hun til henne:

«Gå inn i hagen, og du vil finne seks firfislere bak vannkannen; bring dem til meg.»

Ikke før hadde hun gjort dette før hennes gudmor gjorde dem til seks fotfolk som straks stilte seg opp bak vognen, alle med drakter brodert med gull og sølv, og de hold seg nær til som om de aldri

hadde gjort noe annet hele livet.

Feen sa da til Askepott: «Vel, du ser her en transport passende til å dra på ball; er du ikke fornøyd med det?»

«Å ja!» ropte hun. «Men må jeg dra slik jeg er, i disse fillene?»



Hennes gudmor rørte henne bare med sin tryllestav, og i samme øyeblikk ble hennes klær omgjort til stoff av gull og sølv, helt dekket med juveler. Da dette var gjort gav hun henne et par av de vakreste glasskoene i hele verden. Slikt kledd gikk hun inn i karéten. Hennes gudmor kommanderte henne om for all del å ikke bli til etter midnatt, og fortalte henne at ved den tiden, om hun skulle bli et eneste øyeblikk lenger, ville vognen bli et gresskar igjen, hennes hester bli mus, hennes kusk en rotte, hennes fotfolk firfisler, og hennes klær ville bli akkurat slik de var før.

Hun lovet hennes gudmor at hun ikke skulle glemme å forlate ballet før midnatt. Hun kjørte av gårde, knapt i stand til å beherske seg for bare lykke. Kongens sønn, som var blitt fortalt at en flott prinsesse som ingen kjente var kommet, løp ut for å ta henne imot. Han gav henne sin hånd idet hun steg ut av vognen, og ledet henne inn i hallen hvor selskapet var samlet. Det ble straks en sigende stillhet; folk sluttet å danse, og fiolinene stoppet å spille, så tiltrukket var hver og en av den enestående skjønnheten til denne ukjente nykommeren. Ingenting ble hørt utenom forvirrede stemmer som sa:

«Se! Hvor vakker hun er! Se! Hvor vakker hun er!»

Kongen selv, gammel som han var, kunne ikke holde sine øyne borte fra henne, og han hvisket stille til dronningen at det var lenge siden han hadde sett så vakker og nydelig en skapning.

Alle damene var opptatt med å studere hennes klær og hodepryd, slik at de kunne få deres egne sydd etter det samme mønsteret neste dag, om de bare kunne få tak i like fine materialer, og dyktige håndtverkere til å lage dem.



Kongens sønn ledet henne til æresplassen, og etterpå tok henne ut til å danse med ham. Hun danset så grasiøst at de alle beundret henne mer og mer. En fin middag ble servert, men den unge prinsen spiste ikke en eneste bit, så ufravendt opptatt var han av henne.

Hun gikk og satt seg ved sine søstre, viste dem all høflighet, og gav dem blant annet deler av appelsiner og sitroner som prinsen hadde overøst henne med. Dette overrasket dem stort, for de kjente henne ikke igjen.

Mens Askepott således moret sine søstre, hørte hun klokken slå et kvarter på tolv. Straks sa hun sine farvel til selskapet og skynde seg av gårde så raskt hun kunne.

Så snart hun kom hjem, løp hun for å finne sin gudmor, og etter å ha takket henne, sa hun at hun ønsket så gjerne å kunne dra på ballet neste dag, for kongens sønn hadde



bedt henne om å komme. Mens hun ivrig fortalte hennes gudmor alt som hadde skjedd på ballet, banket hennes to søstre på døren. Askepott åpnet.

«Hvor lenge dere var der», sa hun, gjespet, klødde seg i øynene og strakk seg, akkurat som om hun akkurat hadde våknet. Hun hadde forøvrig ikke hatt noe behov for å sove siden de dro hjemmefra.

«Hvis du hadde vært på ballet», sa en av hennes søstre, «ville du ikke latt deg trette av det. Dit kom den fineste prinsesse, den vakreste som noen sinne er sett med jordiske øyne. Hun viste oss tusener av høfligheter, og gav oss appelsiner og sitroner.»

Askepott var henrykt over alt dette; hun spurte dem om navnet til prinsessen; men de fortalte henne at de ikke visste det, og at kongens sønn var svært berørt, og ville gitt all verden for å vite hvem hun var. Til dette smilte Askepott og sa:

«Var hun virkelig så vakker? Hvor heldige dere har vært! Kunne ikke jeg se henne? Å, kjære frøken Charlotte, lån meg din gule klesdrakt som du går med hver dag.»

«Å ja, sikkert!» ropte frøken Charlotte. «Låne mine klær til slik en skitten Asketøs som du er! Jeg måtte vært fra forstanden for å gjøre slikt.»

Askepott forventet faktisk slikt et svar, og var veldig glad for avslaget; for det ville dessverre bydd på trøbbel om hennes søster hadde lånt henne det hun så spøkefullt ba om.

Den neste dagen dro hennes to søstre på ballet, og det gjorde også Askepott, men kledde seg mer storslagent enn før. Kongens sønn var alltid ved hennes side, og hans vennlige ord til henne opphørte aldri. Disse plaget for all del ikke den unge damen. Faktisk, hun glemte rent hennes gudmors beskjeder til henne, så hun hørte klokken begynne å slå tolv da hun trodde klokken ikke kunne være mere enn elleve. Da reiste hun seg opp og løp, så spretten som en hjort. Prinsen fulgte etter, men kunne ikke ta henne igjen. Hun glemte rent sin ene glassko, som prinsen løftet opp svært forsiktig. Hun kom hjem, men fullstendig andpusten, uten sin karét, og i hennes gamle klær, og hadde ingenting igjen av sin stas, utenom en av de små skoene, som tilhørte den hun hadde mistet. Vaktene på palasset ble spurt om de ikke hadde sett en prinsesse gå ut, og de svarte at de ikke hadde sett noen gå ut utenom en ung pike, svært ynkelig kledd, og som heller så ut til å være en fattig landsbypike enn en ung dame.



Da de to søstrene kom tilbake fra ballet spurte Askepott om de hadde hatt en hyggelig stund, og om den fine damen hadde vært der. De fortalte henne, ja; men at hun skyndte seg bort akkurat da klokken slo tolv, og i så stor hast at hun hadde mistet en av sine små glassko, den vakreste i verden, som kongens sønn hadde plukket opp. De

sa videre, at han hadde ikke gjort noe annet enn å se etter henne hele tiden, og at han helt sikkert var svært forelsket i den vakre eieren av glasskoen.

Det de sa var sant; for noen få dager etter fikk kongens sønn det til å bli proklamert ved lyden av trompeter, at han ville gifte seg med henne hvis fot akkurat passet denne skoen. De begynte å prøve den på prinsessene, så på hertuginnene, og så på alle damene i herskapet; men til ingen nytte. Den ble brakt til de to søstre, som gjorde alt hva de kunne for å få dyttet foten inn i skoen, men de klarte det ikke. Askepott, som så dette, og kjente igjen sin sko, sa til dem og lo:

«La meg se om det ikke vil passe meg.»

Hennes søstre brøt ut i latter, og begynte å erte henne. Herremannen som var sendt for å prøve skoen så innstendig på Askepott, så at hun var vakker, og sa at det var rettfærdig at også hun skulle prøve, for han hadde fått ordre om at alle piker skulle prøve den.



Han ba Askepott om å sitte ned, og da han satte skoen på hennes lille fot, fant han at den gikk veldig lett på, og passet henne som om den hadde vært av voks. Overraskelsen til hennes to søstre var stor, men den var enda større da Askepott dro ut fra sin lomme den andre skoen, og satte den på sin fot. Deretter kom hennes gudmor inn, som etter å ha rørt Askepotts klær med sin tryllestav, gjorde dem mer praktfulle enn dem hun hadde

vært kledd i før.

Og nå kjente hennes to søstre henne igjen som den vakre damen de hadde sett på ballet. De kastet seg ned for hennes føtter og bad om unnskyldning for deres mishandling av henne. Askepott reiste dem opp, og sa mens hun omfavnet dem at hun av hele sitt hjerte tilgav dem, og ba dem om at de alltid skulle elske henne.

Hun ble ført til den unge prinsen, kledd som hun var. Han fant henne mer sjarmerende enn noen gang, og giftet seg med henne noen få dager etter. Askepott, som var så god som hun var vakker, gav sine to søstre et hjem i palasset, og giftet dem bort samme dag til to herrer i herskapet.



Lastet fra:

## [EventyrForAlle.no](http://EventyrForAlle.no)

---

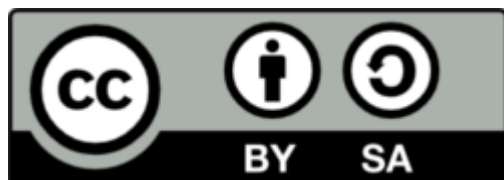
Eventyr skrevet av Charles Perrault (Offentlig eiendom - public domain)

Original tittel: Cendrillon ou La Petite Pantoufle De Verre

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på de engelske oversettelsene:

- "Cinderella, Or The Little Glass Slipper" fra [The Tales of Mother Goose](#) av Charles Welsh (Offentlig eiendom - public domain)
- "Cinderella or The Little Glass Slipper" fra [The Fairy Tales of Charles Perrault](#) av Robert Samber og J.E. Mansion (Offentlig eiendom - public domain)



Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

---

Illustratør: W. H. Thwaite

Kilde: [Cinderella, 1855 \(gutenberg.org\)](#)



Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.